

ΕΞΟΔΟΣ ΑΠ' ΤΟ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟ

Φέрте με ἔξω,
 Στὸν ἀγέρα καὶ στὸν ἥλιο,
 Στὸν κόσμον ποὺ εἶνε γεμάτος ὁμορφιές.

ᾠ τὸ θάμπωμα, ἡ μαγεία τῶν δρόμων !
 Τὸ ἀνάστημα καὶ ἡ δύναμη τῶν ἀλόγων.
 Ὁ θόρυβος καὶ ἡ ἠχὸ τῶν βημάτων,
 Ὁ μονότονος ρόγγος καὶ ὁ βόγγος τῶν τροχῶν !
 Ἐνα τραμ βιαστικὸ καταπλέει, τεράστιο πρὸς τὸ μέρος μας . . .
 Μὴν ὄνειρεύομαι ;
 Ἡ μυρωδιὰ τῆς λάσπης στὰ ρουθούνια μου
 Μπαίνει, δυνατὴ, σὰν κύμα τοῦ Ὁκεανοῦ !
 Πῶς στὸν καιρὸ,
 Τὰ παραπετάσματα ποὺ σαλεύουν, κυματιστά,
 Ἄοριστα καὶ παράξενα προκλητικὰ,
 Πάλλουν καὶ κάνουν σημάδι. ᾠ, κεῖ χάμου —
 Αὐτὸ εἶναι ; — ἡ ἀστραπὴ μιᾶς κάλτσας !
 Ξάφνου ἓνα κωδονοστάσι
 Μὲς ᾠτὴν ὁμίχλη βουτηγμένο ! ᾠ τὰ σπίτια,
 Οἱ μακρὲς σειρὲς τῶν ὑψηλῶν καὶ σταχτερῶν σπιτιῶν,
 Μὲ τίς σκιερὲς καὶ φωτεινὲς ἐναλλαγές !
 Νὰ οἱ δρόμοι . . .
 Ὁ καθένας τους εἶναι καὶ μιὰ λεωφόρος ποὺ φέρνει
 Ὁπου θέλω !

Ἐλεύθερος . . . !
 Ζαλισμένος, ἀδύνατος, ξενευρισμένος
 Κάθουμαι, καὶ τὸ τραμ κυλάει μαζί μου
 Στὸ θαυμάσιο κόσμον.